

Carl Jørgensens Univers
– skrevet af Michael
Hardenfelt

Køb på:

<https://www.saxo.com/dk/carl-joergensens-univers-epub-9788740428452>

E-bog (EPUB)

Kan læses på e-bogslæser,
computer og tablet.

Til computer og tablet læses
optimalt på Adobe Digital
Editions:

Download her:

<https://www.adobe.com/solutions/ebook/digital-editions/download.html>

Handlingen

Handlingen i manuskriptet er henlagt til begyndelsen af 1980'erne. Hovedpersonen er den 23-årige Carl, som kæmper med at finde en plads i tilværelsen samt en seksuel og menneskelig identitet, men fortsat er under påvirkning af sin afdøde småkriminelle far og generelt har vanskeligt ved at finde sig til rette i systemet. I løbet af Carls ophold i forskellige miljøer ses, hvordan han udvikler sig og tilpasser sig de forskellige forhold, han involverer sig i.

Manuskriptet er i princippet skrevet, mens handlingen finder sted, og kommenteres i begyndelsen af hvert kapitel og i prologen af Carl selv, som ser tilbage på og kommenterer fordums begivenheder 35 år senere.

Manuskriptet er opdelt i tre dele.

Første del skildrer miljøet i et kollektivlignende hippiemiljø, hvor Carl bedriver lidt hælervirksomhed og samtidigt bevæger sig rundt mellem andre miljøer i København.

I **anden del** flytter Carl ind på et pensionat og bliver involveret i narkohandel, som til sidst resulterer i en flugt til Solkysten.

Tredje del er den mest omfangsrige med omkring halvdelen af manuskriptet, og beskriver opholdet i Sydspanien, hvor hovedpersonen fortsat er involveret i hashhandel. Her er tråde tilbage til del et og to.

Hvor romanen som helhed kan ses som en udviklingsroman og måske også betragtes som autofiktion, er del tre lige så meget reportage fra danskermiljøet i Sydspanien i den pågældende periode. En lang række primært afdøde personer nævnes med deres rigtige navne, mens enkelte nulevende personer er udstyret med fiktive navne. I hele tredje del er fiktion konstant vævet ind i reportage.

Læserne skriver: "tak for en strålende tur ned ad Memory Lane i den nye bog - virkelig velskrevet og underholdende. Man får næsten lyst til at leje en studielejlighed i Pasaje Pizarro og drikke sig fuld et par måneder"

Smagsprøver - højtlesning:

Prolog: <https://www.youtube.com/watch?v=NkWKQv1I9PE>

Del 1: <https://www.youtube.com/watch?v=oefv4MTL3Yc>

Del 2: <https://www.youtube.com/watch?v=eYTgT0sHbso>

Del 3, fragment 1:

<https://www.youtube.com/watch?v=0EAqLXqeGTQ&t=6s>

Del 3, fragment 2:

<https://www.youtube.com/watch?v=pXU46JLyzBU&t=38s>

Del 3, fragment 3:

<https://www.youtube.com/watch?v=XkO53nTCZ7Y&t=5s>

.....

Som nævnt er romanen en blanding af fiktion og oplevelser fra forfatterens egen ungdom. Her er det måske værd at citere en udtalelse, som Hanne Sindbæk citerer Lars Seier Christensen for i hendes nyligt udgivne bog: Seier – et roadtrip:

“Michael Hardenfelt var den mest excentriske i gruppen på det tidspunkt. Han gik rundt i en jakke lavet af et eller andet vildt dyr, måske en antilope, en kæmpe læderhat, en stor, flot, kunstig rubinhalskæde, og så gik han med monokel! Det begyndte vi andre også på. Han havde sin egen lejlighed, hvor han holdt en pytonslange i badekarret.”

Jeg håber, det er lykkedes mig at fange en del af periodens stemning og min egen – sjældent konforme – adfærd.

Indholdsfortegnelse

Prolog

Del 1

Værnedamsvej

Ulrik, Brødrene Andersen, Hurtigkarl og en ny hoveddør.

Massemorder på S-togsstation og Storlogen af Stjernen i Nord.

Live optræden og en tur til London

Problemer

Del 2

Café Eva

Hvordan jeg bliver en del af Café Eva

Nye forretningsområder og et besøg på bistandskontoret

Et kunstnerisk gennembrud og tæv til Kit

Business as unusual

Ventetid

Flugten

Del 3

Med kurs mod syd

Alle de danskere

Skid row

Sommer 1983

Panik

Big Business

Nød lærer nøgen kvinde at spinde

Kit

Hvor er det dejligt at være forelsket

Døden som levevej

Væk fra det hele

Danmark er nu et dejligt land

Den enes død, den andens brød

Prolog og det første halvandet kapitel som gratis smagsprøve:

Michael Hardenfelt

Carl Jørgensens Univers

ISBN: 9788740428452

1.e-bogsudgave januar 2021

@ Michael Hardenfelt

Denne bog er beskyttet af Lov om ophavsret

Kopiering til andet end personligt brug må
kun ske efter aftale med forfatteren

www.hardenfelt.com hardenfelt@gmail.com

Saxo Publish

Prolog

Denne bog er primært skrevet for personer, som husker begyndelsen af firserne i København, mens den sidste del er henlagt til Torremolinos i årene 1983-1984. Det giver så det beklagelige problem for bogens udbredelse, at de fleste er døde eller ved at dø. Jeg håber dog stadig, der er nogle få overlevende, som kan associere de enkelte karakterer i bogen. Hvis nogen nulevende føler sig stødt at beskrivelser eller identificerer sig med de beskrevne personer, kan jeg kun sige, at – det vil jeg ikke udelukke. Jeg beklager dybt, hvis nogen skulle føle sig omtalt på en uretfærdig måde. Bortset fra det vil jeg selvfølgelig understrege, at bogen er fiktion. Jeg har ladet mig inspirere af fordums begivenheder, men i princippet er hvert eneste afsnit opdigtet. Og nogle gange har jeg måske en lidt for veludviklet fantasi.

Jeg håber imidlertid også at kunne tilføre noget til den yngre del af læserne; mest af alt viden om verden og sæderne i begyndelsen af 1980'erne, da deres forældre eller bedsteforældre var unge. Og så tror jeg også, den vil have noget at fortælle fastboende i malagaområdet i Spanien. Der er gået mange år, meget er ændret, men ... kunne man ikke have udskiftet kulisserne og sat de samme personer ind i dag? Jeg har opholdt mig på Solkysten i længere perioder indenfor de senere år, og på en måde føler jeg, at mange ting er, som de var for fyrré år siden. Ikke alt, men jeg tror, det vil være spændende at sammenligne.

Men for at være helt ærlig – så er bogen egentlig kun skrevet for seks-syv gamle bekendte, og hvis de vil nyde den, så vil jeg føle, at det arbejde jeg har lagt i bogen, er tilstrækkelig belønnet.

Inden jeg går videre med denne skildring, vil jeg gerne have mulighed for at præsentere mig selv. Jeg er kunstner, eller i hvert fald har jeg i mange år udgivet mig for at være kunstner, dels fordi det lyder meget godt, når man taler med nogen, og så fordi jeg har konstateret, at det er en effektiv måde at få ung fisse på, selv i min efterhånden fremskredne alder. Muligvis er der andre virkningsfulde jobtitler, men mange af dem er opslidende: milliardær, nobelprismodtager, overlæge og sikkert en masse andre, men det kræver en masse arbejde. Misforstå mig ikke, kunstnere arbejder også hårdt, men det er sværere at vurdere, hvem der er en seriøst arbejdende kunstner og hvem der ikke er det, mens der ofte er mere håndgribelige fakta, når man taler om andre erhverv.

Når jeg udtaler mig så ligefremt, så er det dels fordi jeg aldrig har bekymret mig særlig meget om, hvad omgivelserne egentlig syntes om mig, dels fordi jeg i mange år har leget med ideen om en åben og oprigtig skildring af mit liv.

Det er ikke fordi jeg specielt vil fiksere på min egen person, som jeg egentlig finder underordnet, formodentlig endda uinteressant, men mere på de omgivelser og forhold der drev begivenhederne frem. Jeg synes, der mangler en uidealiseret beskrivelse af visse miljøer i de forskellige tidsperioder, og jeg ønsker her simpelt hen at give mit beskedne bidrag til dette. Jeg beder læseren om ikke at forvente

banebrydende litteratur; det er det ikke, måske med undtagelse af for de få, som føler, at de genoplever fortiden. Men jeg håber alligevel, at læseren kan finde en vis glæde og underholdningsværdi i fortællingen.

Jeg vil også gerne prøve at forklare, hvordan vi efter min mening blev ført med tidens rodløshed, os der afsluttede skolen i slutningen af 1970'erne. Alt var muligt og intet var muligt; det var en interessant kontrast, hvor der var stor arbejdsløshed, men man dybest set ikke behøvede bekymre sig om det, for alt var fint organiseret. Anker Jørgensen og senere Schlüter betalte regningen, i hvert fald en del af den. Og vi var alle sammen overbevist om, at sådan var verden skruet sammen, den eneste rigtige verden. Hvad vedrørte økonomiske kriser og arbejdsløshed os; det var der en regering, der tog sig af, og den måtte så sørge for at fordele goderne til os alle sammen. Hvis regeringen ikke var dygtig nok til det, så måtte vi vælge en anden.

Mange af mine ungdomsbekendte sygnede hen. De tog nogle år på fuldt drøn, og kunne så ikke rigtig finde sig selv eller komme videre i tilværelsen. Bevares, senere kom så aktiveringstilbud og paragraf treogfyrre, og nogle blev da også lempet igennem en HF og en bacheloruddannelse, men de kom jo alligevel aldrig rigtig ud og blev aktive medlemmer af rotteræset.

Nu maler jeg det hele så pessimistisk, og det er jo ret beset ikke meningen. Der var da også masser af mennesker i min omgangskreds, som arbejdede målbevidst på karrieren, efter at de havde taget det obligatoriske år i Indien eller Sydamerika for at finde sig selv. Så jagten på jeget lykkedes nu og da, og nogle af de mennesker skabte store ting, og nogle gange blev resultatet, at nu måtte jeget altså trænge lidt i baggrunden; men selv uden at prioritere jeget, viste det sig muligt at skabe store ting.

Der var med andre ord mennesker, som skabte en tilværelse, på trods af tidens ... modløshed? ... Rodløshed? Eller måske var det noget andet, der prægede 80'erne, for der var jo også stærke følelser og drømme. Det var trods alt heller ikke alle de fejlplacerede, der henslæbte resten af deres liv som sociale klienter, mange fik et eller andet job, og gennemførte livet på en eller anden måde. Men jeg vil stadig mene, at mens bistandshjælpen i 70'erne blev udbredt som et universelt gode blandt marginaliserede grupper, så blev den i 80'erne en demokratisk ret, som man kunne falde tilbage på, når man af den ene eller den anden grund havde lyst til det. Som landets konservative statsminister sagde: "Vi kan godt lukke den diskussion om, hvorvidt vi skal indføre borgerløn, den har vi indført"; – og (næsten) alle var overbevist om klogskaben heri; det er trods alt langt billigere at stikke folk et par håndører, end at aktivere dem, eller skabe midlertidige arbejdspladser, som vi alligevel alle vidste ville forsvinde, for teknologien var i færd med at afskaffe arbejdet. Bortset fra det brugte bistandsklienterne alligevel deres penge på hårdtbeskattede smøger og sprut, samt taxature og grillbaren, så pengene blev i landet og vendte tilbage til statskassen. Det var en ren win-win situation. Nå – men borgerlønnen blev alligevel afskaffet senere, og det var måske meget godt.

Personligt vil jeg ikke sige, jeg fortryder noget. Jeg valgte en søgen efter oplevelser, og denne søgen er endnu ikke afsluttet, på trods af at jeg er kommet i en alder, hvor de fleste begynder at skabe sig et overblik over pensionsformuen, således at de kan realisere sig selv i alderdommen. Jeg ved heller ikke, om mit liv ville have formet sig anderledes i en anden tidsperiode. Der er trods alt andre ting end det omgivne samfund, der præger opvæksten, blandt andet hjemmet, hvor jeg må erkende, at min fars beundring for kriminelle miljøer og foragt for at betale sine regninger nok har påvirket mit livssyn. Min far følte sig også tiltrukket af byens både mere og mindre eksklusive natteliv, og ligeledes tendensen til denne adspredelse har jeg arvet fra ham; den har endda i visse perioder udviklet sig til meningen med livet. Jeg har altid kunnet lide at observere og at kredse mellem forskellige samfundslag og socialgrupper, og netop værtshuse, cafeer, klubber og hvad man nu ellers skal kalde dem, er steder, der opfylder sådanne behov.

Hvis jeg havde været utilfreds med mit liv, ville det være nemt at kaste al skyld for dets udvikling på samfundsindretningen i almindelighed og min far i særdeleshed. Jeg tror ikke på, at man bare skal tage sig sammen, så bliver man en god samfundsborger, og bliver belønnet eller straffet med bil, bolig og en kone, som med tiden kommer til at hade én indtil skilsmissem. I bund og grund styres vores tilværelse af tilfældigheder og af de impulser, vi får fra vores omgivelser. Forældre og de bekendte, man nu en gang vokser op iblandt, udøver en næsten diktatorisk indflydelse på vores liv, og hvis jeg ønskede dette, så ville det være usandsynligt let at sætte sig ned og sige, at det er deres skyld, og jeg ville formodentlig have ret. Men det gør jeg ikke, fordi jeg ikke opererer med begreberne ret eller uret, godt og ondt. Der er positive elementer i alle tildragelser, selv de der umiddelbart ser negative ud. Mine mange ophold i fængslet har givet mig lyst til at læse, har fået mig til at reflektere over tilværelsen, og har sikkert også givet min lever en tiltrængt mulighed for at regenerere. Ekstreme oplevelser, hvor jeg har følt, at mit liv eller frihed var truet, har givet et fantastisk dybt bevidsthedsniveau – en ubetalelig oplevelse, som i hvert fald jeg personligt ville overveje at dø for at få lov at opleve. Omvendt kan de tilsyneladende fantastiske øjeblikke ofte være flade, tvungne og præget af stres, netop fordi det hele forventes at være perfekt.

Når jeg nu taler om den indflydelse, som vi får fra vores omgivelser, så vil jeg også lige understrege, at jeg havde et par ungdomsbekendte med solide borgerlige dyder og synspunkter, og det er min overbevisning, at bekendtskabet med dem har forhindret mig i at falde ud i den ultimative kynisme og ligegladhed. Selv om jeg aldrig har været glad for at tænke fremadrettet, så har jeg dog fra disse bekendte tilegnet mig en ide om konsekvensen af handlinger og nødvendigheden af at tænke på næste uge. Det er stadig ikke en fasttømret del af min personlighed, men det presser lidt på fra sidelinjen, når det er nødvendigt.

Nu sidder jeg med min gode faste førtidspension et sted i Centraleuropa, og har det sådan set glimrende med de ekstraintægter og oplevelser, jeg nu en gang formår at give mig selv fra tid til anden, på trods af at der efterhånden er blevet længere mellem snapsene. Det er nok også derfor, jeg vender mig mere

og mere indad, i tankerne rækker jeg ofte tilbage mod ungdommen, tænker på de ting, jeg gennemlevede, eksperimenterer med "hvad nu hvis ...?".

Spørgsmålet er så, hvor jeg skal starte beretningen. Jeg kunne selvfølgelig begynde med begyndelsen, men så skulle jeg tilbage til Frederik 6., som avlede en uægte datter, der angiveligt er min x-x-tipoldemor. Nu har Frederik 6. nok avlet mange uægte børn, så jeg vil ikke af den grund påberåbe mig nogen speciel arveret til den danske trone, og jeg ved heller ikke, om historien er sand. I betragtning af at flere af mine formødre på fædrene side var ugifte, selverhvervende kvinder, har der nok en gang i mellem været brug for at skabe lidt mystik og glans over familieforholdene. Imidlertid hævder min kusine, at ligheden mellem mig og Frederik 6. er umiskendelig.

En mere direkte påvirkning at mit liv er nok blevet udøvet af min farmor, som var luder på Frederiksberg i tiden før og efter 1. Verdenskrig.

På forventet ramaskrig fra min kusine vil jeg lige rette på min farmors profession; hun havde ikke nogen rubrikannonce i Ekstrabladet, og havde i øvrigt overvejende nogenlunde faste og meget rige elskere, hvilket selvfølgelig klassificerer hende i en helt anden kategori. Der er ingen tvivl om, at opvæksten med venetianske glas, tjenestefolk og eksotiske vine, og de værdier, som min farmors fine husholdning indgød min far, fik afgørende indflydelse på hans holdninger gennem livet. Han blev selvfølgelig også præget af min farmors karakter og syn på andre mennesker, som hun nok overvejende vurderede i forhold til, hvilke fordele de kunne bringe hende ... og så elskede hun i øvrigt at manipulere med sine omgivelser. Det er holdninger, der er gået i arv, og dermed har de også påvirket den måde, jeg som barn opfattede livet på. Men også dette er lidt for tidligt. Det er en historie, som jeg måske gerne vil vende tilbage til på et andet tidspunkt.

Efter skolen drev jeg rundt med tuskhandel, fik som syttenårig job i en grillbar, hvor jeg blev fyret for at stjæle af kassen. Da var jeg heldigvis fyldt atten, og kunne således få bistandshjælp, men kort efter var min far så venlig at dø af et hjerteslag, og selv om kreditorerne tog hver en bøjet femøre, så var der en eller anden mærkelig forsikring, der gjorde, at jeg fik udbetalt et beløb, som jeg kunne bruge til at flippe ud og rejse rundt i Sydamerika for i nogle år. Da pengene var brugt, besluttede jeg mig for, at nu ville jeg begynde en borgerlig karriere.

For de sidste penge jeg havde tilbage, lejede jeg en fremlejelejlighed, meldte mig på bistandskontoret, og gik derefter i gang med at søge arbejde. Det blev til et job på en kro i Nordsjælland, lige over for Danmarks Akvarium. En ældre herre havde banket kroen op sammen med sin moster, men efter at hun var død, var han henfalden til druk og sad hver dag bag et forhæng i et lille lokale ved siden af restauranten. Morgenmaden bestod af et par elefantøl, senere på dagen gik han over til whisky, og en gang i mellem bestilte han et stykke smørrebrød fra køkkenet. Her sad han så og følte, at han overvågede virksomheden, men han kom sjældent ind i restaurationslokalet eller på nogle af de andre steder på kroen.

Kroen gav ikke overskud, og overtjeneren i restauranten havde overbevist indehaveren, Holger Davidsen, om, at en sidebygning kunne indrettes til burgerbar, sådan at han kunne tjene lidt ekstra. Det blev så mit domæne. Holger Davidsen viste sig i burgerbaren på åbningsdagen, og ellers så jeg ham ikke de næste fem måneder, bortset fra i sit kontor bag forhænget.

Til gengæld gik der ikke mere end en uges tid, inden jeg fandt ud af, at alle stjal med arme og ben på stedet. Mest overtjeneren, som forsøgte at begrænse det, de andre stjal, sådan, at han kunne stjæle noget mere. Normalt taler man om, at tjenere laver lidt ved siden af, men her var det Holger Davidsen, der fik lidt ved siden af. På trods af høje priser og gammeldags køkken lå kroen så suverænt, at der automatisk var kunder hele tiden; overtjeneren havde smadret det automatiske kasseapparat og overbevist Holger Davidsen om, at det ikke kunne repareres. Så han lavede håndskrevne regninger fra den rodebutik af regningsblokke, som godt nok var nummererede, men lå hulter til bulter i enorme kasser. Køkkenet skulle selvfølgelig registrere de madbonner, de modtog. Jeg er ikke sikker på, at Holger Davidsen nogen sinde havde energi til at dobbelttjekke regnskabet, men overtjeneren betalte alligevel et beskedent beløb til kokkene, som så undlod at registrere det, de udleverede fra køkkenet.

Den første uge i burgerbaren var jeg forsigtig, derefter overbeviste jeg Holger Davidsen om, at jeg egentlig også godt kunne have kroens menukort liggende, og efter et par uger droppede jeg alle hævninger og besluttede, at jeg ikke ville lade overtjeneren, Olsen, tjene flere penge end mig. Da Olsen så, at jeg var fuldt orienteret om alle processer, opgav han at kæmpe imod og lod mig gøre, hvad jeg ville, i en stiltiende samarbejdsaftale om, at vi ikke blandede os i vores respektive indtjeningsområde. Jeg hyrede en skoleelev til at sætte sedler på bilerne ved Danmarks Akvarium, og pludselig væltede det ind med kunder. Jeg mødte hver dag klokken elleve med min ladcykel, hvorpå jeg havde gemt en kasse øl og nogle spiritusflasker, mens jeg betalte køkkenet lidt for madvarerne. Da sæsonen gik i gang lavede jeg en fast algoritme, efter hvilken jeg afregnede Holger Davidsen for 50% af salget, resten stoppede jeg i lommen. I løbet af de fem måneder, jeg opholdt mig i tilbygningen, tjente jeg næsten lige så meget, som jeg havde fået udbetalt i forsikring efter min far, for Holger Davidsen udbetalte mig også løn – oven i købet for syv dages arbejde om måneden, op mod ti timer om dagen, så der var ikke rigtigt tid til at forbruge nogen penge i den periode. Men jeg ville have taget jobbet, også hvis jeg ikke havde fået løn.

Da efteråret satte ind, lukkede burgerbaren, og jeg levede atter på bistandskontorets nåde og barmhjertighed. Jeg tilbragte primært mine aftner i den indre by, og kunne godt lide at opfinde en eller anden ny identitet, som jeg præsenterede mig med hos de tøser, jeg stødte ind i. En dag fandt jeg på, at jeg var kunstmaler, og lige havde udstillet i London, men nu var ved at etablere mig i Danmark. En gymnasiepige med langt lyst hår og en dejlig krop åd det råt, fortalte mig, hvor fascineret hun var af kunst og kunstnere, og endte hjemme i min toværelses lejlighed, hvor jeg desværre ikke havde noget kunst, og hvor fremlejekontrakten i øvrigt ville udløbe om to uger. Jeg forklarede, at mine billeder var

på vej fra England, og hun lod mig gøre, hvad jeg havde lyst til. Næste morgen besluttede jeg mig for min nye karriere.

Jeg har altid godt kunnet lide at tegne, synes endda jeg er ret god til det. Jeg kunne godt lide at tegne fugle, kopierede ofte Wiinblad-figurer og H. C. Andersen motiver, bare sådan for tidsfordriv. Så hvorfor skulle jeg egentlig ikke kunne male. De der mærkelige ting der blev udstillet rundt omkring, var der alligevel ikke nogen, der forstod, og det virkede som en rigtig hyggelig måde at leve på, det der med at tilbringe et par timer med nogle farver i et atelier, for derefter at tage rundt og sole sig i beundrende blikke.

Og det er måske i virkeligheden et rigtigt godt tidspunkt at starte historien på. Jeg var blevet enogtyve år gammel, året er 1982, og en dag møder jeg Tine på Værnedamsvej. Tine er en gammel skolekammerat fra den fine privatskole, jeg som barn frekventerede på Frederiksberg. Hun er omkring fire år ældre end mig, men jeg hørte alligevel med i klikken omkring hende, for Tine kunne godt lide at have underordnede omkring sig, sådan at hun kunne dirigere musikken og begivenhedernes gang. Den gang led moren af fremskreden muskelsvind, var lettere senil og stenrig efter en lakridsfabrikant, som mange år tidligere havde skudt sig selv igennem hovedet. Hun beboede førstesalen på den store villa på Tesdorpsvej på Frederiksberg og kunne til nød kæmpe sig ned i stueetagen af de specialindrettede trapper, men det var totalt umuligt for hende at komme ned i kælderen, hvor Tine holdt til.

Der skulle helst være fest, når Tine var i nærheden. Hun brød sig ikke om at bevæge sig i andet end taxaer, hvor hun altid gav flotte drikkepenge, fyrede den af på de hotte diskoteker og spiste, hvad hun havde lyst til, når hun havde lyst til det. Skønt hun som teenagedulle kunne have scoret alle de gratis drinks og indgange hun ønskede, og også tog imod dem i et vist omfang, så lå det naturligt for hende at invitere; hun havde kort sagt et enormt forbrug. Moren sørgede naturligvis for dyrt tøj og rigelige husholdningspenge; i mellemtiden sad hun selv og hyggede sig med fjernsynet, vermouth og opiumsindholdig hostesaft. Men Tine manglede alligevel altid kontanter.

Jeg begyndte at komme i villaen, da jeg var tretten år gammel, og jeg var en fremmelig teenager, eller ville i hvert fald gerne være det. Jeg prøvede at leve op til min fars verdensmandsagtige livsstil, og han var såmænd skjult stolt, når jeg kom hjem ud på aftenen i let beruset tilstand og forklarede, at jeg kun havde fået to whisky. Jeg var meget omhyggelig med aldrig at indrømme, at jeg havde drukket øl, for det var en drik, der for min far kendetegnede en proletar, og havde jeg indrømmet øldrikning, havde jeg uden tvivl mødt foragt og forbud; – men whisky; det var fars søn!

Nå, men der blev nu også drukket masser af bajere i villaen på Tesdorpsvej, og røget cigaretter, og fyret den fede. Jeg øvede mig i at ryge cigaretter hjemme på mit værelse og udenfor skolegården, og jeg lærte relativt hurtigt at ryge uden at hoste. Med hensyn til hashen prøvede jeg en enkelt gang, men blev bare træt og brækkede mig, så det varede flere år, inden jeg genoptog det. Når jeg ikke synes jeg kunne

undgå at ryge med i kælderen, lod jeg omhyggeligt være med at inhalere, men som regel lykkedes det mig at lade chillummen passere.

For at supplere indkomsten fandt Tine ud af, at moren havde masser af kongelige platter, figurer, guld og andre værdigenstande, som i en snæver vending kunne omsættes til penge. ”Hvor kan jeg sælge dem?”, spurgte hun en dag, hvor hun stod med to juleplatter i hænderne.

Det finder jeg ud af – svarede jeg, for jeg ville gerne vise at mine evner rakte videre end de andre festabers.

Jeg fandt en rubrikannonce fra en dame i Taastrup, som købte platter; forklarede at det var fra min afdøde bedstemor, og jeg fik rimeligt hurtigt en fornuftig pris for dem. Det samme gentog sig over noget tid med flere platter, nogle porcelænsfigurer og andet gammelt nips. Derefter kom turen til en række gamle bøger, som moren helt sikkert ikke læste. Jeg tog dem med, og fik hvad jeg kunne få i et antikvariat. Jeg havde altid et personnummerbevis med, som jeg for noget tid siden havde fundet i en tegnebog, som en eller anden havde tabt eller smidt på gaden. Fyren på legitimationskortet var atten år gammel, og jeg så ældre ud end mine nu fjorten år, så jeg satsede på at kunne bruge det, hvis det blev nødvendigt, men de spurgte ikke om noget.

Det gjorde de til gengæld, da jeg begyndte at sælge morens smykker. Først guldsmykkerne, som var relativt lette at vurdere, og hvor prisen kunne fastslås ganske præcist på baggrund af guldvægten. Jeg fandt en guldsmedebutik som købte smykkerne, og de accepterede mit falske personnummerbevis uden at kontrollere noget specielt grundigt. Jeg sørgede selvfølgelig altid for at beholde en vis del af salgssummen til mig selv, normalt en fjerdedel af det, jeg fik for varerne. Det var aldrig noget, jeg talte med Tine om, og det synes jeg sådan set heller ikke, der var nogen grund til. Hun spurgte ikke. Det var vanskeligere en dag, hun kom med en diamantring; jeg havde ingen ide om, hvordan man vurderer diamanter, og det havde Tine heller ikke, men moren havde en gang sagt, at den var meget kostbar, så hun skulle i hvert fald have tre tusind kroner for den, sagde Tine. Jeg tog hen til en tilfældig guldhandel og forklarede, at jeg havde arvet ringen, hvad ville de give for den? Guldsmeden tog den op, kiggede indgående på den, og betragtede mig med et lumsk smil:

- Hvad skal den koste – spurgte han.

Jeg trak på skulderen. Vidste ikke rigtigt, hvad jeg skulle sige:

- I hvert fald fem tusind kroner – svarede jeg.

Guldsmeden gik ind i bagbutikken, konfererede med sin kone, og de to kom så sammen tilbage. Det var konen, som talte:

- Vi har besluttet, at vi godt kan betale fem tusind kroner for den. – Det var i 1977, og det var relativt mange penge dengang.

Helt senil var moren dog tilsyneladende ikke, for mens hun sikkert ikke opdagede de andre ting, så begyndte hun at savne sin ring. Tine prøvede at overbevise moren om, at hun måtte have tabt den i toilettet, men hun blev ved med at søge, ville tilkalde et firma til at lede efter den, og talte også om at anmelde det til politiet, for hun havde trods alt en forsikring.

Så brød Tine sammen.

Hun fortalte sin mor, hvordan hun havde stjålet både ringen og de andre ting, og hvordan jeg havde solgt det hele videre. Moren ringede fluks til politiet, Tine ringede til mig og fortalte, at vi ikke kunne ses mere, for hun havde lovet moren at lægge sit liv om. En dag dukkede der pludselig et par civile politibetjente op hjemme hos mig. Mine forældre var heldigvis ikke hjemme, så jeg blev hentet med til afhøring, hvor der også sad en repræsentant for de sociale myndigheder, men jeg var fuldt bevidst om, at der ikke ville ske noget, når jeg ikke var fyldt femten endnu. Efter lidt pres tilstod jeg det hele og opgav også navnet på køberne.

Mine forældre fik selvfølgelig det hele at vide nogen tid senere. Min far var ude at rejse, så det var min mor, der modtog beskeden fra politibetjenten, og da jeg kom hjem, gik hun totalt amok, og det varede i flere dage. Selv min far syntes, da han kom hjem, at føle sig forpligtet til at sige til mig, at "det er ikke så godt, du går og sælger diamantringe". Som han nogle uger senere forklarede mig: "Der er ikke noget vanærende i at begå en forbrydelse, men det er vanærende at blive afsløret", og da jeg stod med bøjet hoved og erklærede mig fuldstændigt enig, afsluttede han sin faderlige formaning med: "Husk aldrig at tilstå"!

Efter den begivenhed tog det omkring fire år, før jeg igen mødte Tine; her snakkede vi godt sammen nogle gange, men så rejste jeg bort, og kontakten var på ny afbrudt. Nå, men lad os vende tilbage til Værnedamsvej, hvor jeg er toogtyve, og Tine er blevet seksogtyve år gammel. Vi går ind på et lokalt værtshus; Tine bestiller øl, og vi snakker løs om gamle dage, aftenerne på Tesdorpfvej og hvad der siden er sket. Moren er blevet helt gakket, og en kendis procedureadvokat administrerer formuen, mens moren opholder sig på et plejehjem. Kendisadvokaten har gennem en kollega skaffet Tine en femværelses lejlighed på Værnedamsvej, betaler huslejen, og sender hende hver måned et lille beløb til at leve for.

Jeg går med Tine op, hvor fire-fem af hendes bekendte sidder i en gammel sofa og drikker te. Bordet er tilklistret, der ligger sølvpapir og chillummer rundt omkring, og vennerne virker ikke så glimmeragtige som de mennesker, der kom på Tesdorpfvej – de er mere hippieagtig, og ser ikke ud som om, de vil med ud og danse til diskomusik.

Hvorom alting er, min fremlejekontrakt var ved at udløbe; jeg havde lige besluttet mig til, at jeg var kunstner; Tine havde ud over de fem værelser rådighed over et højt kælderlokale, der kunne anvendes som atelier, og et lille værelse bagerst i lejligheden var tomt, bortset fra nogle henslængte kartoner og

kufferter. Det kunne jeg få lov til at leje sammen med kælderen. Jeg gav Tine et stort knus og et håndslag; aftalen var indgået, min kunstnerkarriere var indledt.

Når jeg nu fortæller om de kommende års begivenheder vil jeg skrive i nutid, for jeg lever mig tilbage til den tid, og ser det hele for mig, som foregår det i dette øjeblik. Jeg har stadig et meget tydeligt indtryk af lejligheden, som lå på anden sal med udsigt ud til Værnedamsvejs mange små butikker.

DEL 1

Værnedamsvej

Jeg registrerer støj. Har ondt i hovedet, min hals føles som sandpapir og en anelse brækfornemmelse forplanter sig fra maven mod halsregionen. Jeg løfter hovedet let og ser mig omkring i det lille, højloftede lokale, hvor et par kufferter er slængt over mod væggen, og ellers domineres af en stor madras, som er klasket hen i hjørnet. Støjen kommer fra stuen, hvor der åbenbart er kommet gang i musikken. Jeg begraver ansigtet i hovedpuden og forsøger at sove videre, men det er ikke så nemt; mit værelse ligger lige ved siden af fællesrummet. Lejligheden består af fem værelser, hvoraf de fire ligger en suite med direkte udsigt til Værnedamsvej, og en lang gang, som giver adgang til de fleste rum. Mod gården er der et stort badeværelse, køkken, og bag ved køkkenet det femte værelse, hvor Tine bor, sådan lidt afsondret fra os andre. Møblerne er fulgt med fra Tesdorpsvej, så lejligheden er præget af en tung, solid indretning i mørkt egetræ, designsofaer og plyslamper, alt sammen skåret, hærget eller brændemærket efter nogle år i Tines varetægt. På gulvet ligger der et tykt, blå væg-til-væg tæppe, og møblerne fra villaen er suppleret med henslængte madrasser.

Jeg hiver dynen op over hovedet, og det lykkes at falde i søvn igen. Da jeg vågner nogle timer senere, har jeg det lidt bedre. Diskomusikken fra stuen kører fortsat ubønhørligt: **Never can say goodbye, No no no, Never can say goodbye**. Rejser mig – besindigt, og går ud på badeværelset. Fylder badekarret op, vasker hår og barberer mig, mens jeg ligger og kommer til kræfter af det varme vand. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt det var en rigtig beslutning at flytte ind hos Tine, som ud over mit værelse udlejer et værelse, som deles af Tim og Søren, samt et andet værelse til Tines veninde, Lone. Så er der Tines eget værelse og en stue, hvor tilfældige gæster ofte overnatter.

Lidt senere sætter jeg mig ind i stuen, hvor højtalerne kører på fuldt drøn, Abba, eller noget andet sødsuppe musik. Tine sidder på lædersofaen og mikser og mikser på det solide sofabord – en indestænget og koncentreret miksen, som om hun er i gang med noget meget vigtigt; Det afblegede krøllede hår hænger løst ned over kinderne, men jeg konstaterer, at hun allerede er begyndt at blive tyndhåret. Hun ser meget sød ud, som hun sidder der, men hun tænder mig ikke. Jeg sætter mig over ved siden af hende, klemmer hende på låret og siger godmorgen.

- Go' morn' – svarer hun og smiler sødt. Hendes øjne får den glans, som de altid udstråler, når hun taler om fest, musik eller beruselse. – Var den lidt høj i går?
- Jeg ve' det ærligt talt ig' – siger jeg. – Vækkede jeg jer?

- Du kom til a' falde over Tim, men han sov vist videre alligevel – svarer hun. – Du mumlede noget om, a' det r' for dårligt, a' man ig' en gang ka' få lov til a' drikke sig ordentligt fuld i denne skide by.
- Åhh, snak ig' om a' drikke – stønner jeg. – Jeg ska' aldrig drikke mer'.

Tine genoptager mikseriet, sådan at mavfedtet og de små bryster begynder at bevæge sig rytmisk. Hun betragter mig med et lille spydigt smil:

- Du ser godt nok ud som om, du ku' trænge til en lille morgenfed – foreslår hun.

Den tanke kan jeg slet ikke holde ud, så jeg svarer nej tak og laver en imaginær opkastningsbevægelse, rejser mig og går ud i køkkenet, hvor jeg tager en bajer og to hårdkogte æg – andet kan jeg ikke finde i køleskabet. Da jeg kommer tilbage til stuen med min morgenmad, er Søren i gang med at tænde chillummen. Han suger lidenskabeligt, med store solide hiv, og rækker den videre til Tine.

Søren er et par år ældre end jeg og lever af at pushe. Han sælger småportioner til en tre-fire fritidspusher og forhandler også selv rygeklumper til venner og bekendte. Derudover får han studielån fire gange om året, ikke fordi han nogen sinde viser sig på sit medicinstudie, men på en eller anden måde er det lykkedes ham at blive ved med at få fornyet sit årskort, uden på noget tidspunkt at være gået op til andet end førsteårsprøven. Han er en afslappet og bamseagtig fyr med kortklippet mørkebrunt hår og glasagtige øjne, som han har en tendens til at anvende til at se dybt og søgende ind i øjnene på de mennesker, han møder, som om han vil undersøge deres skjulte sjæleliv eller hemmeligheder på denne måde. Han virker stærk, både fysisk og psykisk, og rager på en eller anden måde op over de andre beboere.

Jeg har boet hos Tine i en uge og er blevet indfanget af den festtunge atmosfære, selv om hashtågerne efter min mening er lidt for tykke og den psykedeliske fred en smule for dominerende. I går var jeg stukket af for at drikke mig stiv sammen med stræberne i den indre by.

Jeg er ikke kommet længere end til at købe den madras, jeg sover på, men jeg skal i gang med at indrette det der atelier, beslutter jeg. Nå ja, så har jeg gennemført to fundamentale administrative handlinger – placeret hovedparten af pengene fra mit sommerjob i en bankboks og meddelt bistandskontoret på Frederiksberg, at de har fået en ny kunde. Den ældre herre, som visiterede mig på rådhuset, gjorde godt nok hvad der stod i hans magt for at jage mig over kommunegrænsen, tilbage til København, men Tines lejlighed lå, hvor den lå, kommunegrænsen gik som en tyk streg ved Vesterbrogade.

- R' der fler' bajere? – spørger jeg.
- Uhm, uhm, – svarer Tine, og ryster let på hovedet. – Men Per kommer nok snart forbi mæ' noget.

Lige i øjeblikket er jeg villig til at udholde selv Per, hvis han kommer med noget sprut.

- Ve' du, hvornår han kommer? – siger jeg henvendt til Tine.

- Nej. Han har ig' ringet i dag.

Jeg graver hundrede kroner frem af min lomme og forhører mig, om nogen går ned og henter en ramme bajere.

- Jeg ka' ig' sæl' gå endnu – erklærer jeg. Ingen reagerer.
- Lone? – spørger jeg.

Lone er atten år gammel, en rigtig dulle. Hun passer i virkeligheden slet ikke til selskabet; en af de typiske underhunde, som Tine næsten altid omgiver sig med. Tine havde mødt hende på en diskobar, og Lone var tilsyneladende blevet fascineret af et eller anden ved Tine, for hun fulgte hende overalt. Da hun fyldte atten, var hun fluks stukket af hjemmefra, havde lejet værelset i "kollektivet", og meldt sin ankomst til bistandskontoret på Frederiksberg, således at hun havde noget at betale huslejen med. Hun er lidt dukkeagtig, altid med nylagt rød neglelak og et par streger i ansigtet, som understreger hendes øjenbryn, vipper og læber. Tine er tydeligvis ved at være træt af hende, måske fordi hun ofte selv finder på, hvad hun vil foretage sig, måske fordi hun rent faktisk udnytter os andre lidt og aldrig kommer med hverken mad eller sprut.

- Hvorfor mig – svarer hun forsvarsberedt.
- Fordi du r' den eneste, som ig' bidrager mæ' noget til husholdningen – siger jeg.
- Og va' mæ' dig sæl'? – replicerer hun skarpt.
- Lie' i øjeblikket r' jeg faktisk ve' a' bidrage mæ' hundrede kroner – forklarer jeg – og i øvrigt r' jeg syg og trænger til nogle stimulanser. Jeg synes, jeg vill' gi' dig mulighed for at bidrage mæ' en barmhjertighedsgerning.

Hun skal til at komme med et eller andet (sikkert uforskammet) svar, men trækker så på skuldrene, snupper pengene, og rejser sig. Søren kigger venligt på hende, og siger indsmigrende:

- Du r' en go' pige, Lone. Vi ka' jo ig' ha' Carl til a' sidde og dø.

Lone smiler tilbage:

- Det r' kun fordi jeg sæl' har lyst til en øl. For min skyld ka' Carl dø lie' så meget, han har lyst, bare han vil være så venlig a' gå ud på badeværelset og gøre det.
- Tak Lone – siger jeg. – Og husk nu a' komm' tilbage, oss' hvis du sku' møde en eller anden perker på vejen.
- Va' fanden rager det dig, hvem jeg møder – svarer hun iskoldt.
- Ig' det ringeste – siger jeg. – Jeg vil bare ig' ha', a' du brur' mine penge på negerpik. I hvert fald ig' dem, som r' beregnet på bajere.
- Jeg brur' aldeles ig' penge på nogen fyr.

Jeg forsøger at afslutte diskussionen, så vi kan få noget at drikke:

- Nej, sælføli' ig'. Det var min spøg. Kom nu ned, så vi ka' få de bajere. Du ve', jeg elsker dig.

Døren smækker med en uvenlig lydstyrke, da hun går.

- Fedt – siger Tim, efter at vi alle har siddet og stirret ud i luften et stykke tid. – Sådan ska' hun ha' det, den ufredsskaber.
- Bedstemors stegefedt – svarer Søren.
- Hun r' en so – siger jeg. – En sorøv!
- Lone Sorøv! – griner Søren. – Perfekt navn! Men du ku' nu godt forsøge a' tale lidt sødt til hende en gang i mellem. Hun r' faktisk meget nem a' dreje, hvis man blot forsøger at understøtte hendes ide om, a' hun r' en uimodståelig sexbombe.
- Hvorfor sku' han det? – afbryder Tine. – Det r' jo rigtigt nok, va' Carl sir'; hun sidder bare her og nasser på os andre. Hvornår har du sidst set hende købe noget ind for sine egne penge?
- La' os nu etablere en psykedelisk fred – siger Tim og kigger konspiratorisk på Søren: – Der sku' vel ig' være en lille rygeklump.
- Mosters fred r' etableret. Søren tager en omkring ti-grams klump op af en lille læderpose og smider den på bordet. – Vil mixerdronningen sørge for a' ordne det fornødne?

Tine skærer lidt galar af klumpen, snupper en af mine smøger og går i gang med sin rituelle ristning af tobakken, mens Tim går hen til musikanlægget for at sørge for, at musikken ikke standser.

Et par bajere gør godt. Morgenbajeren, plus de to jeg får af den portion Lone kommer op med, bringer mig på et toppunkt; tømmermændene er væk, men en ny brandert er endnu ikke etableret.

Vi har siddet et par timer og slappet. Bare slappet. Fjernerer kører en western fra svensk tv uden lyd på, og musikken er skruet ned på et rimeligt niveau. Lone har sat sig over i et hjørne med en lægeroman, jeg kigger på overskrifter i Ekstrabladet, Tim er faldet i søvn efter endnu en pibe, Søren og Tine følger halvhjertet med i filmen fra svensk tv, men kigger vist mest på billederne. Jeg kan ikke forstå de svenske undertekster, har aldrig kunnet forstå svensk, så jeg prøver at undgå at se på det lille Telefunken fjernsyn, som er anbragt på et højt bord, der fungerer som en slags stativ.

Det er blevet mørkt, inden Per viser sig; endnu en af de faste gæster hos Tine. Han betragter os vist som en slags familie og deler gavmildt sin indtjening med os. En lille fyr på sytten år, nok ikke mere end 1,65 meter høj, men smidig og muskuløs. Per har altid sprut; enten fra et lille lager han har opbygget på sit værelse hos moren, eller fra dagens arbejde, der hyppigst består i villabesøg. I dag har det været givtigt. Han sætter et par plastikposer på sofabordet, tager én flaske gin, en flaske whisky og en flaske cognac op af en skoletaske, og smider sig i en lænestol.

- Ta' for jer og lad som om I r' hjemme – meddeler han med sin flade bro-jargon.

Fra plastikposerne kommer en umiskendelig duft af grillbar. Jeg opdager pludselig, at jeg er blevet sulten, og også Tine og Søren ser ud til at live op. Jeg åbner pakkerne, som afslører to grill-kyllinger, seks forårsruller samt et hav af pomfritter. Vi danner alle sammen kreds om bordet, Søren ryster blidt i Tim, som virrer søvndrukken med hovedet og spørger, hvad der sker.

Mad – forklarer Søren.

- Og sprut – tilføjer jeg. Henvendt til Per siger jeg anerkendende: – Det lader til, du har haft en go’ dag.
- Jep, manner. Gamle vinduer ... lie’ til a’ gå til. Masser a’ gammelt lort, men der lå oss’ et par goe’ ting fremme, blandt andet det der – siger han og peger på sprutflaskerne, hvis etiketter vidner om den gode smag hos Pers værter.
- Fik du andet – spørger jeg nysgerrigt.
- Cash til farmand og lidt til. Det ka’ du se på bagefter. Jeg r’ sulten.

Det er jeg også. Søren har hentet nogle tallerkner og bestik; Tine og Lone er allerede gået i gang med et par forårsruller, så Jeg skærer kyllingerne for, og Tim skynder sig at snuppe en hel halv, som han velfornøjet voldæder. Jeg har lyst til en sjus til maden, men skynder mig at få noget over på en tallerken, inden jeg henter glas, is og et par literflasker med sodavand.

R’ der noget galar – spørger Per, da middagens efterladenskaber er stablet på det beskedne område af køkkenbordet, der stadig er frit

- Ja, la’ os fyre den fede – supplerer Tim, mens hans store, tykke, sorte hår flagrer vildt fra side til side.

Tim er den ældste i selskabet, et sted i begyndelsen af trediverne, høj, med store læber, markant næse og konstante skægstubbe. Til fortrydelse for Lone går han om morgenen ofte omkring i et par let gennemsigtige underbukser, som tydelig afslører en ordentlig, halvstiv pik, og det gør hende endnu mere irriteret, når han foretager sine hyppige kløbevægelser omkring skridtet. Tim supplerer sin bistandshjælp med at spille elorgel ved bryllupper og til familiefester; han har en flot sangstemme, et fint repertoire af danske popsange, og når han skal ud på en opgave, formår han at barbære sig, inden han iklæder sig hvid skjorte, slips og jakke. Han har en glimrende manager, som afregner opgaverne sort med ham, sådan at arbejdet ikke gør indhak i bistandshjælpen.

Det ringer på døren; en af Lones veninder kommer ind i stuen med sin fyr.

- Jeg tænkt’ nok, I ku’ lugte, a’ nogen tænkt’ på a’ fyre en chillum – siger hun til dem.

Pigen griner fåret og går hen for at skifte en Rolling Stones plade ud med C.V. Jørgensens ”Storbyens små oaser”, inden hun og fyren anbringer sig på et par puder ved sofabordet. Jeg skænker lidt af Pers

cognac op for dem i et par ølglas. Chillummen går rundt; denne gang er det kun mig, som passer; bryder mig egentlig stadig ikke særlig meget om hash; jeg synes bare, jeg bliver søvning af det.

- Va' fik du ellers? – spørger jeg Per.

Jeg har altid været frisk på at købe og sælge lidt, hvis jeg faldt over det, både tjald, speed og hvad der nu viste sig. Ulovligt fyrværkeri til nytår, indsmuglede eller stjalne smøger, stjalne checkblanketter og lignende. Min debut havde været, da jeg som fjortenårig var begyndt at sælge platter og smykker fra Tines mors beholdning. Nå, nu befandt moren sig i en avanceret tilstand af senilitet, og kendisadvokaten stod for alle de økonomiske forhold, selv om formueforvaltning slet ikke hørte under hendes speciale. Men formuen var stor nok til at være en lækkerbiskken for enhver advokat, uanset speciale. Jeg kunne imidlertid lide handlen, ikke bare for at tjene penge, men fordi den gav en identitet som sej fyr, og så var der også lidt spænding ved det.

Per putter hånden i jakkelommen og smider lidt glimmerstads hen til mig. Jeg holder det hen under en lampe; det er en Dunhill guldlighter, mikroskopiske ridser i overfladen, men ellers fin-fin. Dernæst en 14-karats ankerkæde; tung sag, tredive gram vil jeg skyde på. Det sidste er en ring med en stenindfatning, som jeg er i tvivl om. Jeg tror, det er en diamant, men jeg er langt fra sikker, og bortset fra tilfældet med Tines mors ring, har jeg ikke erfaring med diamanter.

Tine kommer over, hviler albuerne på mine skuldre, og kigger lidt på Pers skattekiste:

– Ja, la' bare Carl ta' sig a' det, han har masser a' erfaring mæ' den slags ting, men vær forsigtig, ellers snyder han dig.

– For fanden, Tine, jeg var fjorten år gammel den gang.

– Ja, men du var allerede dygtig til a' tjene penge.

– Va' sir' du – spørger Per.

– Hundrede for lighteren og trehundrede for kæden - svarer jeg.

– Hundrede for lighteren – udbryder Per forfærdet. – Det r' en Dunhill. Den koster en formue.

Han har åbenbart øjne i hovedet. Det overrasker mig.

– Som ny, ja – forklarer jeg ham. – Men hvis du går hen og køber den som brugt, kommer du ig' a' mæ' mer' end tre-firehundrede. Det r' faktisk en ren underskudsforretning, a' jeg tilbyder dig hundrede for den.

– Okay, Okay – siger Per. – Va' mæ' ringen?

– Ringen r' ingenting værd. Måske ka' du få noget for stenen; det må du finde ud a' et andet sted.

– Stik mig femhundrede for det hele. Jeg gider sgu ig' rende hele byen rundt for a' høre, va' de vil gi' for sådan en.

– Det gør jeg heller ig', men okay – svarer jeg, og stikker ham femhundrede kroner, som jeg graver frem fra min lomme. – Og så ska' der drikkes.

Musikken spiller videre og der kommer et par gæster mere. Tine og en pige jeg ikke kender begynder og fnise om kap; Lone synes tydeligvis, de er fjollede, og giver sig til at betragte den lydløse fjernsynsskærm. Søren får besøg af en af sine aftagere, og efter at han er blevet beværtet med en whisky, smutter Søren sammen med ham; der ligger næsten aldrig mere hash end til det daglige forbrug i lejligheden. Per går over for at blødgøre Lone, men enten finder hun ham for bleg eller for plump. Hun svarer i hvert fald kun med enstavelsesord og bliver stædigt ved med at se ind i skærmen.

Jeg spekulerer på den forbandede ring, Per har solgt mig; Jeg tør ikke bare sælge den, formodentligt kommer den også på en kosterliste i Danmark. Har brug for et ordentligt dokument, hvis jeg skal finde ud af noget med den. Et pas ville være godt. Et pas ville være godt til mange ting. Jeg hiver fat i Per og siger, at han gerne må kigge efter et pas, næste gang han er på arbejde. Han kan få femhundrede kroner, hvis han finder et pas fra en fyr på min egen alder. Per siger okay.

Natten flyder ud. Har lyst til at gå på værtshus, men på den anden side er her stadig masser af sprut. Det er også koldt udenfor, oktoberluften blæser ubarmhjertigt, men det er stadig for varmt til at tage rigtig vintertøj på. Jeg læner mig tilbage, og lader tingene ske. Ryger med, næste gang chillummen går rundt, og med et befinder jeg mig i en dybsindig samtale med Tim om Mozart. Det er noget Tim kender til, men jeg kan ikke følge med; han springer euforisk rundt i musikken og vælter fagudtryk af sig. Føler mig træt og tung; forsøger at kysse på Tine, men hun fniser blot og beder mig sætte en ny plade på. Jeg vælter ind på mit værelse. Hvad fanden laver jeg her.

Næste dag beslutter jeg mig for, at der skal ske noget nyt. Jeg må have gang i foretagendet, men begynder at komme i tvivl om, hvor vidt det bliver muligt at male her. På den anden side vil kælderens byde på et tilflugtssted, hvor jeg kan undgå at blive revet med af begivenhederne i lejligheden. Og det er trods alt rart at have festen i nærheden, bare man kan undslippe en gang i mellem. Jeg forlader kollektivet, uden at deltage i morgenritualet, drikker kaffe og spiser et rundstykke på en kaffebar, og tager så til en trælasthandel, hvor jeg bestiller spånplader til arbejdsborde og masonitplader til at male på.

De næste fire-fem dage går med at indrette kælderen til et primitivt arbejdslokale ved hjælp af bukke, hyldeknægte og træplader. Derefter går turen til den lokale farvehandel på Gl. Kongevej, hvor jeg køber forskellige typer maling i en hel vifte af nuancer, noget lak, og materialer til spartelmasse. Jeg ved ikke præcist, hvad jeg skal bruge, så jeg køber ind med løs hånd. Til sidst ender jeg hos Stelling i Store

Regnegade, som specialiserer sig i kunstartikler, og her forsyner jeg mig med paletter, kunstfarver samt guld- og sølvpulver i store mængder.

Jeg sætter også en kaffemaskine ned i kælderen, og på den måde lykkes det mig næsten at holde mig fri af kollektivet, for jeg går ned i kælderen, så snart jeg vågner, drikker morgenkaffe dernede, og når jeg bliver sulten spiser jeg et par stykker wienerbrød fra bageren, eller køber smørrebrød fra en af de mange slagterbutikker, som ligger i gaden. Om aftenen går jeg selvfølgelig op til mine bofæller, både for at få et bad, men også for at slappe af med musikken og sprutten, men jeg har et mål og går ikke så hårdt til flaskerne.

Jeg har forskellige ideer til motiver, men er indstillet på at eksperimentere mig frem et stykke tid, så jeg besøger de lokale antikvarboghandlere og køber kunstbøger, fuglebøger, og bøger med papirklip. De bliver alle sammen stablet op på en hylde i kælderen, og jeg begynder at kopiere motiverne på spartlede masonitplader, uden endnu at have gjort mig klart, hvad det skal ende med. Men det er rart bare at sidde og arbejde i sin egen verden.

I mellemtiden går tingene sin gang i lejligheden på anden sal. Tim skal ud og spille til et bryllup og han holder sig ædru, stadser sig op, og forbereder sig på aftenens kunstneriske udfoldelser. Han kontrollerer, at hans gamle varevogn med elorglet kan starte, og virker til at være i glimrende humør:

- Vi burde ta' mæ' – udbryder Søren. – Alle de talenter vi har her, jeg r' sikker på, vi ku' lave et fantastisk show!
- Jeg vil være slangetæmmerske – erklærer Tine.
- Og jeg ka' lave erotisk dans – supplerer Lone
- Fantastisk – siger Tim. – Vi laver et psykedelisk cirkus!!! Folk vil elske os!
- Tugt i udhus – siger Søren. – Jeg vil være fakir og ildsluger.

Jeg kigger fra den ene til den anden, og jeg er i godt humør. Ved godt, at det kun er gas det hele.

- Va' ska' jeg lave? – spørger jeg. – Jeg tror ig', jeg har nogen specielle talenter for a' lave cirkus.
- Du ska' være konferencier – beslutter Søren.
- Jeg r' mæ. Hvornår starter vi?
- Vi ska' lie' ha' lavet et program – svarer Søren. – Og så ska' vi øve lidt.
- Va' ska' vi hedde – spørger Tine.
- Cirkus psykedelisk – svarer Tim.
- Va' mæ' Cirkus "Knald i Låget"? – foreslår Søren.

Vi er alle sammen enige om, at navnet er genialt og passer perfekt til at karakterisere såvel truppen som de enkelte deltagere. Cirkus Knald i Låget er født.

Pludselig har kollektivet fået et mål, og der er kommet en mening med festerne og hashtågerne, hvor vi udspyer ideer til forestillinger og i fællesskab prøver at lave en plan over vores kommende show. Jeg bruger stadig det meste af dagen i kælderens og kommer efterhånden tættere og tættere på noget, som jeg er tilfreds med, men om aftenen deltager jeg i planlægningen, og begynder efterhånden at tro på projektet.

Da jeg efter at have smudset mig til i kælderens en sen eftermiddag forlader badeværelset og går ind i stuen, beder Tine mig komme over i sofaen. Jeg skal til at sætte mig ved siden af hende, men springer så baglæns og går et øjeblik i total panik. Tine sidder med en voldsomt stor slange om halsen og ser ud til at have det rigtig hyggeligt. Hun smiler syrligt:

- Det nye medlem a' Cirkus Knald i Låget, Milo Olsen.

Tim, Søren og Lone kigger forventningsfuldt på mig. Slangen ser ud til at ligge roligt om halsen på Tine, så jeg sunder mig langsomt:

- Hvor kommer den fra?
- Vi har købt den – svarer Søren. – Det r' en a' Anniqas slanger. Hun havde den til salg gennem et terrarium.

Jeg kigger endnu en gang på slangen, og får lidt mere respekt for den, efter at jeg har fået at vide, at den har tilhørt en rigtig popsanger, det kendte sexsymbol, som hver eneste fyr i Danmark spillede pik over i 70'erne.

- Hvor ska' den bo? – spørger jeg.
- Foreløbig i stuen – svarer Tine – men vi ska' ha' bygget et terrarium.
- Va' spiser den egentlig?
- Kaniner og sådan noget – svarer Søren. – Men den har lie' fået mad. Den spiser kun en gang om ugen.

Tine aer slangen under hagen, og den rejser hovedet, mens den ser ud til at nyde det fyrsteligt, næsten som en kat.

- Fedt i hus – siger jeg
- Fedt i udhus – svarer Tim. – i morn' ska' vi på Tusinddørsriget.

Det er rigtigt, jeg husker selvfølgelig, at det er lønningsdag i morgen, hvor Tim, Lone og jeg skal hente vores udbetaling på kommunekontoret.

- I har det godt – siger Tine.
- Godt, det r' sgu da dig, der har det godt, mæ' husleje fra os og alle de penge, du får fra din mor – svarer Lone surt.

- Hende advokaten r' så pisse nærig. Jeg får ig' mer', end va' der svarer til en bistandshjælp. Hun styrer min mor totalt. Man sku' tro, det var hendes egne penge.
- Ska' du tale mæ' den grønne dame? – spørger jeg Tim.
- Den grønne dame gir' mig ro i øjeblikket, men hun ska' nok komm' efter mig igen.

Den grønne dame er Tims mareridt, en stramtandet, midaldrende dame, klædt i grønt, som forlanger at Tim redegør for planerne med sit liv. I betragtning af, at hun ikke bryder sig om Tims visioner for fremtiden, er der kommet en kommunikationsbrist mellem dem, og Tim bliver klart utilpas, når vi nævner hende.

Ulrik, Brødrene Andersen, Hurtigkarl og en ny hoveddør.

Det hele virkede som en stor fest, og det var i realiteten den mest tanketomme gang spildtid, jeg har oplevet i mit liv. Bortset fra de øjeblikke, hvor jeg pressede mig til at lave noget med farverne nede i kælderen. Men alligevel er jeg senere i livet i tankerne og i samtaler ofte er vendt tilbage til "kollektivet", som jeg kaldte det, så selv hvis det virkede ret fjollet, så gav det måske alligevel noget, der var værd at gemme på. Jeg har imidlertid svært ved præcist at sætte fingeren på, hvad det var.

Kombinationen af to piger og tre fyre burde vel også give en masse seksuelle spændinger, men der var ikke rigtigt noget. Vores fællesskab var bygget på andre ting; chillummen, gæsterne, turene i byen, besøgene på staden. Tina havde nu og da en fyr med hjem fra byen, men forelskede sig ikke i den tid, jeg var der. Lone havde på den anden side ofte en fyr med, eller også tilbragte hun natten hos dem, og hun forelskede sig næsten altid i dem; til gengæld var der ikke nogen af dem, der forelskede sig i hende. Hun kunne lide mørklødede fyre, alt fra pizzabagere til cirkusartister, og hun gjorde alt for at få fat på dem, men formåede aldrig at holde på kæresterne i ret lang tid. Til gengæld betragtede hun os i "kollektivet" med dybeste foragt, sikkert dels på grund af vores lyse hudfarve, men også for vores manglende temperament.

Hendes tydelige ulyst til os og hendes mange forhold gjorde, at vi vendte os lidt mod Lone; vi begyndte at kalde hende Lone Sorøv, når hun ikke var der, men måske ikke bare på grund af hendes forskellige herrebekendtskaber, for sex var ikke det, der optog os mest, det ordnede vi udenfor kollektivets vægge. Men Lone supplerede også sin bistandshjælp ved nogle gange at gå op i natklubben på toppen af Hotel Sheraton. Her tilbragte hun mod penge natten eller nogle timer med rige, fede mænd, det var i hvert fald sådan vi forestillede os, at hendes kunder var, og det var en trussel mod os og mod fællesskabet, at hun kunne bruge sin seksualitet til at tjene penge, samtidig med at hun viste denne slet skjulte foragt for vores maskulinitet. Det gjorde hende til en fjende, og hun blev behandlet derefter.

I virkeligheden var vi bare almindelige unge mennesker, der prøvede at få dagen til at gå. Masser af grupper lavede deres tilværelse om til et politisk projekt, en protestgruppe, eller en form for organiseret selvrealisering. Der var alle modsene, punkerne, og også de langsomt opstående rockergrupper, som alle havde et eller andet projekt. Hele Christiania var et stort makroprojekt, opdelt i projektceller, og rundt omkring var teatergrupper og kunstkollektiver som udfordrede den bestående samfundsorden. Det gjorde vi ikke, man kunne kalde os det sidste pip fra hippiebevægelsen, men det ville også være forkert. Vi dyrkede ikke bevidst nogen ideologi eller tilhørsforhold, ikke en gang hippiekulturen. Vi var der bare.

Og så lykkedes det alligevel at skabe noget, der var lidt mere end bare at være, og det var nok Søren, som var skyld i det sammenhold, der opstod i den kommende tid. Jeg havde ikke selv nogen ide om at optræde, men fandt hurtigt ud af, at der vist nok bor en aktiv ekshibitionist i mig. Jeg har altid godt

kunnet lide at lyve og forstille mig, men det var endnu federe at stå på en scene og vide, at alle kiggede på mig. Desværre var kvaliteten af det vi lavede ikke særlig høj, men jeg er vendt tilbage til denne udtryksform, når jeg havde mulighed for det, som for eksempel da Kristian Hornsleth forsøgte at efterligne von Triers dogmekoncept indenfor teateret, endda inden dogmereglerne var blevet offentliggjort. Det var i 1994 på den anden Opera, lige overfor Café Sommersko, og jeg spillede her en gal læge med en motorsav, som uden en trevl på kroppen udstillede sit vanvid og dagligt pissede på et stort trækors, imens publikum så til med tydelig afsmag, ikke bare for min person, men vist nok for hele konceptet. Det var imidlertid en rolle, der var som skabt for mig.

Nå, men nu lader jeg tankerne flakke, jeg skal tilbage på sporet, tilbage til efteråret 1982. Jeg er godt klar over, at min læser sidder og venter på, at der skal komme noget gang i den, men I må væbne jer med tålmodighed. Foreløbig søgte jeg bare, og det gjorde, at jeg drev lidt rundt mellem forskellige miljøer, hvor jeg erkender, at underholdningsværdien af at læse om dem, er begrænset. Men jeg vil gerne levere en kompleks historie, så jeg kommer også til at skrive lidt om min mere borgerlige omgangskreds. Den er vigtig, for der var trods alt andet end ligegladhed og protestgrupper i 80'erne.

Vi begynder at træne vores repertoire oppe i lejligheden, og selv om kældereren og min ambition om at blive kunstmaler stadig har stor betydning for mig, så kan jeg ikke helt lade være med at deltage. Resultatet er, at jeg bruger nogle timer hver formiddag på atelieret, hvor jeg beslutter mig for, at det først og fremmest drejer sig om at få noget rutine, så jeg laver fuglemotiver omgivet af kringlelignende streger. Fuglene belægges jeg med guld og sølv, og omgivelserne er dybe og varme farver, som på en eller anden måde skal virke som en abstrakt naturbaggrund. Jeg er i grunden ganske godt tilfreds med mig selv.

Om eftermiddagen leger jeg så konferencier oppe i lejligheden, hvor Tine træner med slangen Milo Olsen, lærer at svinge ham rundt og putte hans hoved ind i munden. Lone har lavet et bikinilignende kostume, hvorpå hun har syet epauletter, frynser og sølvpalietter. Søren har en plan om at købe noget brændbar væske og træne ildspyningen, men indtil videre nøjes han med at rose planlægningen og opsætningen.

Bedst som Tine går rundt med Milo Olsen og Lone danser bag hende, ringer dørklokken. Jeg går ud for at åbne døren, og en slank ung mand med lys jakke og slips præsenterer sig som underboen:

- Vi har et kontor nedenunder – forklarer han – og vores lamper gynger hele tiden. Jeg ve' ig', va' I laver heroppe, men ku' I ig' prøve ig' a' trampe så hårdt i gulvet, måske ku' I oss' dæmpe lidt ned for musikken.
- Jo, sælføli' – svarer jeg beslutsomt, lukker døren, og går tilbage til stuen.

- Hvem var det? – spørger Tine.
- Underboen – svarer jeg. – Han spør', om vi ig' vil la' være mæ' a' trampe så hårdt i gulvet.
- Ahhh dem – svarer Tine ligeglad. – De har været her før. Jeg tror, deres lamper hænger i sytråd. De brokker sig i hvert fald altid over, a' deres lamper gynger. Hun skruer demonstrativt op for musikken, og danser videre mæ' slangen.
- Haha, ufredsskabere! – supplerer Tim.

En råkold novemberdag, da jeg går op ad strøget, lægger jeg mærke til Ulrik, som står foran Brødrene Andersen, hvor han indgående studerer deres tilbud om målsyede habitter.

- Gamle ven! Du lever! – siger jeg, da jeg r' kommet helt tæt på ham.

Vi omfavner straks hinanden. Ulrik er fra den gamle kafeklikke, som jeg hang ud med i gymnasietiden, det vil sige mest efter at jeg var sprunget ud af gymnasiet, fordi jeg ikke gad bruge tre år af det, som burde være den vigtigste tid i mit liv på sådan en tåbelig institution. Men jeg blev ved med at mødes med nogle af de gamle kammerater; Ulrik, Thorleif, og et par stykker til, dels på café Sommersko, dels foran pinballmaskinen med Dolly Parton motivet, som stod nede i det ene hjørne på café Dan Turell. Lige ved siden af herretoiletet, hvor Michael Strunge regelmæssigt gav ordet lokumspoesi en ny og aggressiv vinkel.

Jeg prøvede selvfølgelig at kontakte både Ulrik og Thorleif, efter at jeg kom tilbage fra Sydamerika, men jeg fik at vide, at Ulrik tilbragte tiden på en græsk ø, og Thorleif var taget til Stockholm for at studere skandinavisk litteratur. Derefter havde jeg fået jobbet på kroen, og så var der ligesom ikke tid til noget andet, før jeg nu var landet på Værnedamsvej.

Af nostalgi går vi på Dan Turell, hvor vi snakker om de forgangne år; Ulrik har haft kontakt med Thorleif, som for længe siden kom tilbage fra Stockholm, og nu passer sit litteraturstudie på Københavns Universitet.

- Og va' mæ' dig – spørger jeg.
- Jeg har besluttet mig til, a' jeg vil tjene nogle penge, så jeg r' begyndt på en HA på Handelshøjskolen.
- R' det godt?
- Det minder meget om gymnasiet, og det virker ig' ligefrem som nobelprisstof, det vi gennemgår, men lidt lærer jeg da. Va' mæ' dig?
- Jeg arbejder på a' blie' kunstmaler, og så r' jeg mæ' i en cirkustrup.

Jeg kan godt selv høre, det lyder som lidt for meget på en gang. Ulrik virker som regel sådan på mig, at jeg prøver at blive lidt mere seriøs, målrettet og maskulin, når vi er sammen. Ulrik selv skynder sig ikke

frem mod noget mål, men synes alligevel at have klart definerede ideer om tilværelsen, og han er altid i stand til at underbygge dem, selv om hans livsopfattelse er noget svingende.

- Det mæ' cirkustruppen, det r' mest for sjov, men jeg vil gern' prøve a' lave noget seriøst mæ' kunst – fortsætter jeg.

Efter en kop kaffe på Dan Turell fortsætter vi op til Ulrik, som vil af med et par småindkøb, han bærer rundt på. Ulriks lejlighed er en treværelses i byens centrum. Stuen og soveværelset er indrettet i en lækker blanding af gedigne antikke træmøbler, fra tiden inden man begyndte at finere, og det nyeste hightech. Det mindste værelse er udstyret med en henslængt madras, og er ellers reserveret til opbevaring. Det hele kommer fra Ulriks farfar, som ejede et par udlejningsejendomme, og med hyperinflationen i 70'erne opnåede at dø som en forholdsvis velhavende mand. Den gamle havde ikke haft meget til overs for sine børn, faktisk havde han ikke brudt sig særlig meget om mennesker, bortset fra Ulrik, der var hans eneste barnebarn, og som således var blevet betænkt med et rimeligt beløb, der nok var båndlagt, men som forsynede Ulrik med et pænt månedligt rentebeløb samt denne kussemagnet af en lejlighed kun et stenkast fra minefeltet.

Jeg slænger mig ned i sofaen, og Ulrik kommer med en flaske Tanqueray gin og nogle Schweppes tonic. Ulrik ringer til Thorleif, så vi kan genetablere det gamle trekløver, men han svarer ikke. Stemningen er omgående som i gamle dage, og vi går hurtigt i gang med at diskutere politik. Ulrik er tilhænger af Milton Friedman, en amerikansk økonom som ser markedets bevægelser som den eneste indikator for velfærd, og som sparker den gamle interventionistiske politik fra Keynes langt ud i hjørnet. Den engelske premierminister Margaret Thatcher og den nyindsatte amerikanske præsident Ronald Reagan er begge svorne tilhængere af Friedman, og Ulrik er overbevist om, at det er den vej, verden går.

- Bare vent til Anker Jørgensen ryger a' pinden, så ska' du se løjer. Og det, der sker i Polen nu, det smadre planøkonomien. Bare vent, det ka' godt være, de ka' true Vesten mæ' deres atombomber, men de ka' ig' på langt sigt holde alle de centraleuropæiske folkeslag i undertrykkelse.
- Tjaaa – svarer jeg.

Jeg rækker ud efter ginflasken, hælder et skvæt oven i mit næsten tomme glas og propper hånden ned i isspanden efter et par slaskede isterninger. Sjussen fuldendes med et stænk tonic. Ulrik har ikke sørget for tilstrækkeligt med fortynder.

- Det r' det, jeg mener – replicerer Ulrik. – Vi r' bare lullet ind i en søvn. Blot vi holder vores kæft, så kører maskineriet.

Ulrik tager et ordentligt sug af sit glas, kigger surt på ginflasken, og går ud i køkkenet efter et par bajere. Han anbringer flaskerne på sofabordet og går hen til B&O-anlægget for at putte en ny plade på; 10 C.C's "one night in Paris" bryder den formørkende stilhed. Ulrik går tilbage til sofagruppen, og et øjeblik synes hans hundrede syvoghalvfems centimeter at vakle faretruende. Han knapper en øl op, og

vi sidder nogle øjeblikke og lytter i tavshed. Den sætter mig altid i godt humør, den plade. Den minder mig om patter, og utugt, og ludere, og nattelang druk, og patter.

- Sku' vi ig' gå ud og score, mens vi stadig ka' stå på benene – foreslår jeg.

Musikken har åbenbart ikke den samme virkning på Ulrik; Han stirrer stift på mig:

- For helvede Carl, Va' r' det værd. Det hele r' oplevet, alle tanker r' tænkt, igen og igen, tusinder a' gange. Vi ka' bare gentage det, som r' blevet gjort et utal af gange før. Proppe de samm' pikke op i de samm' fisser, igen og igen, på samm' måde som vores bedsteforældre og tip-tip-tip-oldeforældre gjorde det. Va' r' det hele værd?

Jeg er ved at være beruset, og betragter dybest set hverken fisser eller pikke så filosofisk, som Ulrik pludselig er begyndt at gøre. Han har altid været melankolsk, når han får noget at drikke, men det forekommer mig, at de græske øer har forstærket afstanden til virkeligheden.

Min tankerække bliver afbrudt af Ulrik, som stadig venter på svar på sit spørgsmål.

- Jeg spør' dig, va' det hele r' værd? Vi har et par år nu, hvor vi ka' køre et stunt mæ' ligegyldigt libertineri, og så om et par år, så r' vi tredive, og så r' det hele forbi. Så sidder vi fast mæ' en eller anden ligegyldig so, og knokler for a' få det hele til a' køre, og har et par snottede unger som render rundt og laver ridser i bilerne, eller knalder ruder, eller tæver perkerunger.
- Så vidt jeg erindrer, r' vi lie' gamle – påpeger jeg. – Og jeg r' lie' fyldt toogtyve.

Ulrik rejser sig og går over til vinduet, hvor han står og stirrer ned på den matte oplyste gade. Jeg går over til ham.

- La' os gå ned på cafeen – siger jeg. Pladen er færdig, og jeg er ved at blive smittet af Ulriks tungsind; trænger til at se mennesker, lys og farver.
- Hvorfor dropper vi ig' bare det' her – svarer han. – La' os hoppe ud sammen. Det ku' være et fedt stunt, det ultimative stunt; en fælles demonstration a' livets meningsløshed.

Et kort øjeblik frister tanken mig. Jeg kigger ned mod gaden. Vi er tre etager oppe, men jeg er ikke sikker på, at et sådant hop er nok til det "ultimative"; Har ikke lyst til at ende som grøntsag, og desuden er jeg slet ikke sikker på, at jeg ønsker at afslutte lige nu.

- En anden dag, Ulrik – forsøger jeg mig, og hiver ham i armen. –la' os komm' ned; jeg vil ha' fisse.
- Skvat – svarer han. – Men så okay da. La' os gå ud og dyrke meningsløsheden, hvis du ig' vil være mæ til a' skabe mening i den.

Vi udsætter os for en kort periode med den isnende aftenkulde, inden vi er tilbage i de lune omgivelser på Dan Turell. Jeg lader øjnene flakke efter et par siddepladser, mens jeg studerer pigedyrene. De er ikke så pirrende som for et par måneder siden. Efterårskulden har sat ind, og de lange bukser, støvler og

sweaters vanskeliggør en bedømmelse af deres kroppe. Der er ingen siddepladser. En eller anden skubber til mig, og jeg lader bevidst min underkrop presse ind mod en lille strittende røv, som står ved siden af, uden at det afføder nogen reaktion.

- La' os komm' videre – råber jeg.

En halv time og to pelefanter senere sidder vi i en krog på Andys bar, nogle få gader fra cafeen. Der er pænt besøgt, men endnu for tidligt til at være totalt proppet. Ulrik ser ud som om han er ved at falde i søvn.

Der kommer langsomt flere og flere gæster på Andys. Et par tøser som jeg kender svagt fra cafeen kommer over og spørger, om de må sætte sig ved vores bord. Den ene er en høj, mørkhåret dulle, som jeg har vekslet et par bemærkninger med nogle få gange.

Den anden, en let buttet pige med lyst hår og uinteressante ansigtstræk, har jeg aldrig talt med. Jeg synes, jeg kan huske, jeg har set den mørkhårede med et rær en del gange.

- Naturligvis – siger Ulrik til dem. – vær vores gæster. Hent en stribe bajere, eller to bajere og va' I nu drikker.

Han smider endnu en hundredmand på bordet. Den buttede smiler – det gør hende kønnere ... siger mange tak, og smutter op til baren.

- Hej – siger jeg til den mørkhårede. – Long time no see. Hun kigger indladende på mig og spørger, om vi har været på cafeen. Jeg bekræfter og meddeler, at vi ikke kunne holde støjniveauet ud.
- Du ku' ig' – afbryder Ulrik.

Jeg spekulerer igen på den fyr, jeg har set den mørkhårede med nogle gange, og beslutter mig til, at jeg ikke gider sidde hele natten og hælde bajere på tøserne og sludre om alt det, de gerne vil tale om, og som jeg absolut ikke gider tale om, for så til sidst at få at vide, at fyren har givet hende en venindeaften.

- R' du til noget – spørger jeg.
- Va' mener du – svarer hun.